

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 274/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava pod ČVS: ORP-374/2-VYS-TT-2023, postupu Okresnej prokuratúry Trnava pod sp. zn. 4 Pv 85/23/2207, postupu Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 105T/50/2023 a postupu Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 3To/106/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. apríla 2026 a doplnenou 30. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 1, 4 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1, 4 a 5 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom okresného riaditeľstva pod ČVS: ORP-374/2-VYS-TT-2023, postupom okresnej prokuratúry pod sp. zn. 4 Pv 85/23/2207, postupom okresného súdu pod sp. zn. 105T/50/2023 a postupom krajského súdu pod sp. zn. 3To/106/2025. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (konajúceho za okresné riaditeľstvo), vo výške 10 000 eur od okresnej prokuratúry, vo výške 22 000 eur od okresného súdu a vo výške 15 000 eur od krajského súdu. Sťažovateľ si tiež uplatňuje od už uvedených porušovateľov spoločne a nerozdielne aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľovi bolo 1. júna 2023 vyšetrovateľom okresného riaditeľstva začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie za prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku spolupáchateľstvom a prečin podvodu. Následne prokurátor okresnej prokuratúry podal 27. novembra 2023 na sťažovateľa v zmysle vzneseného obvinenia aj obžalobu na okresnom súde, ktorý 11. apríla 2025 vydal odsudzujúci rozsudok. Hneď po vyhlásení rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, pričom odvolania podali aj prokurátor a druhý obžalovaný. O odvolaniach rozhodol krajský súd uznesením zo 4. novembra 2025 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Sťažovateľ bol od 1. júna 2023 do 4. novembra 2025 stíhaný väzobne a po prepustení z väzby mu bola táto nahradená príslušnými surogátmi podľa Trestného poriadku. Sťažovateľ ešte 5. marca 2025 podal aj sťažnosť na nečinnosť okresného súdu podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Táto sťažnosť bola uznesením krajského súdu z 30. marca 2026 zamietnutá. Po vrátení súdneho spisu okresnému súdu podal sťažovateľ námietku zaujatosti proti samosudcovi, ktorú následne 10. apríla 2026 doplnil o právnu argumentáciu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal neprípustnú dĺžku napadnutého trestného konania, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvalo spolu s prípravným konaním už 2 roky a 10 mesiacov. Z toho prípravné konanie trvalo vyše 5 mesiacov a súdne konanie viac ako 2 roky a 4 mesiace, v rámci ktorého rozhodoval krajský súd takmer 7 mesiacov. Všetky tieto obdobia považoval sťažovateľ za neprípustné s ohľadom na okolnosť, že od 1. júna 2023 do 4. novembra 2025 bol vo väzbe.

4. Podľa sťažovateľa žiadna skutková zložitosť veci nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku trestného konania. Tiež podotkol, že ani právna a ani skutková zložitosť neospravedlňujú vydanie rozsudku, ktorý bol následne zrušený odvolacím súdom. Sťažovateľ tiež zastával názor, že on sám nespôsobil žiadne prieťahy v napadnutom konaní, pretože bol väčšinu času vo väzbe. Akékoľvek prieťahy v napadnutom konaní nastali, idú podľa sťažovateľa iba na vrub orgánom činným v trestnom konaní a súdom. Orgánom činným v trestnom konaní sťažovateľ vyčítal, že prípravné konanie presiahlo 5 mesiacov, hoci podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku treba vyšetrovanie skončiť do 4 mesiacov. Okresnému súdu vyčítal sťažovateľ dlhé časové odstupy medzi niektorými pojednávaniami (dosahujúce aj 1 mesiac, pozn.), ďalej aj fakt, že niektoré z nariadených pojednávaní museli byť zrušené, resp. odročené, a tiež, že niektoré z pojednávaní trvali podľa jeho subjektívneho názoru príliš krátku dobu. Sťažovateľ v tomto kontexte hodnotil, že pojednávanie, ktoré trvá menej ako 2 hodiny, je neefektívny a neúčelný postup súdu. Napokon za potvrdenie neefektívneho postupu okresného súdu považoval aj zrušenie jeho rozsudku odvolacím súdom. Samotnému odvolaciemu súdu pritom vyčítal dĺžku odvolacieho konania v trvaní 7 mesiacov, pričom vzhľadom na jeho väzbu malo ísť o top prioritné konanie. Konajúce súdy tak podľa sťažovateľa mali porušiť aj svoju povinnosť konať vo väzobných veciach prednostne, urýchlene a bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ taktiež zdôraznil, že doba trvania, resp. rýchlosť trestného konania sa posudzuje prísnejšie ako rýchlosť v občianskoprávných veciach. Tieto okolnosti podľa sťažovateľa odôvodňujú konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a s poukazom na okolnosť, že v období od 1. júna 2023 do 4. novembra 2025 bol vo väzbe, aj porušenie čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny, čl. 5 dohovoru a čl. 9 medzinárodného paktu.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyčítal okresnému súdu, že o jeho námietke zaujatosti z 30. marca 2026 doplnenej o právnu argumentáciu 10. apríla 2026 nerozhodol do 29. apríla 2026, ale na účely rozhodnutia o tejto námietke zrušil pojednávanie nariadené na 29. apríl 2026. Podľa sťažovateľa tak okresný súd nekonal dostatočne rýchlo a efektívne.

6. Sťažovateľ si uplatnil aj finančné zadost'učinenie spolu vo výške 52 000 eur (5 000 eur + 10 000 eur + 22 000 eur + 15 000 eur). Výšku uplatneného finančného zadost'učinenia odôvodnil iba všeobecne dĺžkou napadnutého trestného konania, jeho právnou neistotou a bližšie nešpecifikovaným intenzívnym duševným a fyzickým utrpením. Porušenie označených práv podľa sťažovateľa s ohľadom na dĺžku (2 roky a 10 mesiacov, pozn.) protiprávneho konania porušovateľov už nie je možné napraviť. Poukázal pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý priznáva za rok konania sumu medzi 1 000 až 1 500 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom orgánov činných v trestnom konaní, napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 17 ods. 1, 4 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 4 a 5 listiny, čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Predmetnom ústavnej sťažnosti sťažovateľa bola výhradne námietka týkajúca sa dĺžky konania vo veci samej, a nie vo vzťahu k dĺžke rozhodovania o väzbe, z tohto dôvodu v danej veci absentuje príčinná súvislosť medzi napadnutým postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdov a namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 17 ods. 1, 4 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 4 a 5 listiny, čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 a 4 medzinárodného paktu). Ústavný súd tak mohol posudzovať vo vzťahu k napadnutému

postupu iba potenciálne porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom orgánov činných v trestnom konaní:

11. Namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní z časového hľadiska s ohľadom na rozsah predmetnej trestnej veci ústavný súd považuje za adekvátny. V tomto kontexte podotýka, že ani sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedol žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorú by vyčítal orgánom činným v trestnom konaní s ohľadom na dĺžku, resp. predĺženie trestného konania. Ústavný súd dodáva, že nedodržanie lehoty podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku neznamena automaticky existenciu prietáhov v konaní a porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Navyše osobitnému prieskumu napadnutého postupu orgánov činných v trestnom konaní v tomto prípade bráni najmä temporálny aspekt, pretože ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase (apríl 2026), keď už prebiehalo v dotknutej trestnej veci súdne konanie (obžaloba bola podaná ešte v novembri 2023).

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne konštatuje, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je však odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K tomu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím, prípadne k nemu môže dôjsť aj iným zákonom predvídaným spôsobom nastoľujúcim právnú istotu (m. m. IV. ÚS 469/2020). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri rozsudok vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05). Z argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že v aktuálnom štádiu trestného konania nejde zo strany okresnej prokuratúry o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľa.

13. Ústavný súd zdôrazňuje, že hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne (bod 7 odôvodnenia tohto uznesenia), perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade ESLP. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým orgánom verejnej moci (m. m. I. ÚS 390/2019, I. ÚS 511/2020). Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu (I. ÚS 299/2021, I. ÚS 172/2022, I. ÚS 26/2024, I. ÚS 709/2024, I. ÚS 136/2025).

14. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (napr. IV. ÚS 517/2021) dodáva, že ak zodpovedným subjektom proti ústavnému súdu je konkrétny orgán štátu, kým zodpovedným subjektom proti ESLP je štát ako celok, potom aj metodika ESLP na vymedzenie rozhodného

obdobia vychádza z konania ako celku bez ohľadu na to, aké rozhodovacie orgány v tomto konaní aktívne vystupovali. Ústavný súd však posudzuje konania týchto jednotlivých orgánov oddelene a samostatne. Napríklad v prípade viacinstančného súdneho konania samostatne posudzuje zodpovednosť za prietahy súdu prvého stupňa, t. j. oddelene od zodpovednosti za prietahy odvolacieho súdu (bližšie aj OROSZ, L., SVÁK, J. a kol. *Ústava Slovenskej republiky. Komentár. Zväzok I.* Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 655.). O to viac to platí v situácii, ak sa na tom istom konaní podieľajú rozdielne štátne orgány, ako to je v prípade trestného konania (m. m. I. ÚS 709/2024, I. ÚS 136/2025, I. ÚS 34/2026).

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu:

16. Ústavný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k postupu okresného súdu. Aj zo súhrnu pojednávanií, ako ho uviedol sám sťažovateľ, celkom zjavne vyplýva, že tieto boli nariadované efektívne a v pomerne vysokej intenzite. Tomu svedčí aj dĺžka konania pred okresným súdom od podania obžaloby do vydania prvého rozsudku v trvaní iba 1 roka a necelých 5 mesiacov (27. novembra 2023 až 11. apríla 2025). V tomto kontexte nemohol byť problém, že medzi niektorými z nariadených pojednávanií boli mesačné rozostupy. Rovnako nemohla obstať ani výhrada sťažovateľa vo vzťahu k dĺžke nariadených pojednávanií – niektoré trvali skutočne menej ako 2 hodiny, no niektoré trvali aj takmer 8 hodín (napr. 16. decembra 2024). Táto okolnosť je daná tým, že súd nevie stále predpokladať, ako sa vyvinie situácia na konkrétnom pojednávaní, resp. v napadnutom konaní. Rôznorodá dĺžka týchto pojednávanií (a niekedy aj potreba odročiť pojednávanie, pozn.) svedčí iba o tom, že okresný súd reagoval flexibilne na situácie, ktoré nastali v napadnutom konaní. Tieto okolnosti ale v žiadnom prípade nepredstavujú znaky neefektívneho postupu, práve naopak okresný súd v napadnutom konaní postupoval efektívne, urýchlene a bez zbytočných prietahov. Ústavný súd uznáva, že eventuálne môže byť okolnosť, že prvý rozsudok okresného súdu bol zrušený odvolacím súdom, vyhodnotená ako neefektívny postup, no práve s ohľadom na rýchlosť a promptnosť doterajšieho konania je takýto záver v tomto momente zjavne predčasný.

17. Vo vzťahu k namietanej dĺžke postupu krajského súdu musí ústavný súd konštatovať, že sťažovateľ (resp. jeho právny zástupca) vo svojej ústavnej sťažnosti mierne zavádzal, ak tvrdil, že toto konanie trvalo 7 mesiacov. Samotných sedem mesiacov totiž uplynulo medzi vydaním prvostupňového rozsudku a uznesením odvolacieho súdu (11. apríl 2025 až 4. november 2025). Prvostupňový rozsudok bol samotnému sťažovateľovi doručený 21. mája 2025, ktorý následne podal v zákonnej lehote odvolanie. Prakticky teda trvalo rozhodovanie krajského súdu o odvolaní nanajvýš 5 mesiacov, a preto vo vzťahu ku krajskému súdu nemožno v žiadnom prípade hovoriť o prietahoch alebo o neefektívnom postupe. Ani postup okresného súdu po vrátení veci z odvolacieho súdu zatiaľ neindikuje prietahy v konaní. Okresný súd sa v prvom rade musí oboznámiť so zrušujúcim uznesením a taktiež aj s námietkou zaujatosti vznesenou samotným sťažovateľom. Dĺžka napadnutého konania vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci

bez zbytočných prieťahov preto stále podľa ústavného súdu nepredstavuje problém, a to ani pri jeho súčte s dĺžkou prípravného konania (čo by spolu činilo 2 roky a 10 mesiacov). Ústavný súd zároveň dopĺňa, že posledných 6 mesiacov z tohto obdobia (od 4. novembra 2025, pozn.) už sťažovateľ nie je vo väzbe.

18. Ústavný súd teda konštatuje, že dĺžka napadnutého konania zo strany okresného súdu a krajského súdu, zatiaľ nedosahuje takú ústavnoprávnu intenzitu, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

20. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania, či už zo strany okresného súdu, alebo krajského súdu, signalizoval vznik prieťahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu